



## Sextina des d'on surt la veu

JOAN BROSSA

Fem gala de moltes lluites  
i, de nit, sobre els camps comença un repte;  
pugen del fons del fons nusos i noses;  
la Vida apressarà les seves passes  
i ja ens teniu fent via a tota marxa  
sense poder modificar unes rauxes.

El món exalta les rauxes  
i exalça l'ideari d'unes lluites  
a qui no plau voler emprendre la marxa  
si no el fibla la terra o algú el repta  
a caminar, tibat, marcant les passes  
per reguerots que corren plens de noses.

Tot ho trobo estret. Les noses  
surten d'on surt la veu, i el cap a rauxes  
convida els mercaders a fer grans passes,  
i així anem perdent totes les lluites  
i no veiem malures en el repte  
quan farts de gotes ens posem en marxa.

Però aquest món també marxa  
sense nosaltres. ¿Per què tantes noses  
i cops de llum si tot acaba en repte?  
¿Per què tirar pel dret amb seny i rauxes  
i ensenyar-nos les dents en vanes lluites  
si el camí de la porta és a tres passes?

Ser feliç et fa fer passes  
quan el gruix de la neu para la marxa,  
quan en el món ignores per què lluites  
i va passant d'un pam les nostres noses  
el bé que et puguin fer totes les rauxes  
que t'obrin pas en superar algun repte.

Però al camí no hi ha repte



que vingui d'ultratomba. Tot són passes  
que fem nosaltres. Tampoc no hi ha rauxes  
si els barrotem les portes. I tot marxa  
si pots desfer-te els nusos sense noses,  
i el pensament no ha d'ordir més lluites.

Per què les lluites si la fosca ens repta?  
No vulguem noses! Et fotràs si passes  
amb bona marxa, víctima de rauxes.

BROSSA, Joan (1993): *Furgó de cua*. Barcelona: Quaderns Crema.